

РЕШЕНИЕ

№ 5795

гр. София, 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 16.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3556** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е образувано по жалба на [фирма] против Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/323/23.01.2020 г. на зам. изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", с който е установено публично държавно вземане в размер на 20805.75 лв. (двадесет хиляди осемстотин и пет лева и седемдесет и пет ст.) лева, представляващи 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013 г., 2014 г. и 2015 г. на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 „Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони“ и мярка 212 „Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони“ от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007-2013г.

С жалбата се претендира нищожност на оспорения АУПДВ, алтернативно отмяна на атакувания административен акт като постановен в противоречие с материалния закон и в нарушение на административнопроизводствените правила. Твърди се, че жалбоподателят не е подал заявление за подпомагане по мярка 212 за кампании 2016 г. поради настъпила законодателна промяна в нормата на чл. 37м и § 15 от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи (ЗСПЗЗ), извършена със ЗИДЗСПЗЗ (ДВ бр. 61 от 11.08.2015 г.), довела до прекратяване на Договор за наем № 31/24.10.2012г. и договор №115/01.08.2012г., сключени с [община] и [община]. Поддържа се наличието на форсмажорни обстоятелства по смисъла на § 1, т. 3, б. "в" от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. Твърди се, че при издаване на обжалвания АУПДВ

административният орган не е обсъдил възраженията на кандидата против писмото за откриване на производство по издаване на АУПДВ, което представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е самостоятелно основание за отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния представител адв. К., поддържа депозираната жалба. Претендира присъждане на направените разноски по производството.

Ответникът по жалбата - зам. изпълнителен директор на ДФ "Земеделие", чрез процесуалния представител юриконсулт К., оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юриконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателката разноски за адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства, приложена е административната преписка по издаване на оспорения акт.

Съдът, като взе предвид изложеното в жалбата, доводите на страните и приетите по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят [фирма] е поел многогодишен ангажимент по мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в район с ограничения, различни от планинските райони", с подаване на заявление за подпомагане с УИН 22/1710413/50856 през 2013 г., която е първата година от поетия 5-годишен ангажимент. За изпълнение на задълженията си жалбоподателят е сключил с [община] петгодишен Договор №31 /24.10.2012 г. за наем на 1208121 ха земеделска земя общинска собственост –пасища, мери и ливади и петгодишен договор № 115/01.08.2012г. с [община] за наемане на 150,155 ха общински земеделски земи –пасища, мери и ливади по „Програма за развитие на селските райони 2007-2013г.“

Не е спорно между страните, че въз основа на подадени заявления за кампания 2013 г., 2014 г. и 2015 г., т.е. за първите три години от ангажимента, на жалбоподателят е изплатена сума за финансово подпомагане по мярката в общ размер на 41611,50 лв.

Не е спорно между страните и обстоятелството, че за 2016 г. жалбоподателят не е подал заявление за подпомагане по мярката.

С писмо изх. № 01-2600/4868 от 15.08.2019 г. (л105), получено от [фирма] на 23.08.2019 г., същият е уведомен за откриване на производство за установяване на публично държавно вземане, поради неспазване на многогодишен ангажимент по мярка 212.

От „А. пропъртис“ е подадено възражение вх. № 01-2600/4868 от 30.08.2019 г. (л. 197), в което е изразено несъгласие с констатациите в писмото с оглед причините за неизпълнение на ангажимента. Към възражението са приложени писма от кметовете на [община] и [община] до жалбоподателя/л.198 и 199/ за прекратяване на сключените договори за наем и анекс към договор №115/01.08.2012г. Приложено е и Уведомително писмо от [фирма], вх. № 02-2600/3319 от 16.05.2016 г. до изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" за настъпили непредвидени обстоятелства не по вина на дружеството - едностранно прекратяване на договорите за наем с посочените общини на основание чл.15 ал.3 вр. чл. 14 ал.7 от ЗОС и

параграф 15 от ПЗР към ЗИД на ЗСПЗЗ.

След разглеждане на възражението зам. изпълнителният директор на ДФ "Земеделие" не е приел същото за основателно, като на 23.01.2020 г. е последвало издаването на оспорения АУПДВ № 01-2600/323, с който дружеството било изключено от подпомагане и било установено публично държавно вземане в размер на 20805,75 лева, представляващи 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013 г., 2014 г. и 2015 г. на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. АУПДВ е връчен на лицето на 27.02.2020 г.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок, от надлежна страна и против акт, подлежащ на оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК, публични са вземанията за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. По силата на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

В нормата на § 1, т. 13 от ДР на ЗПЗП е предвидено, че Разплащателната агенция е специализирана акредитирана структура за приемане на заявления, проверка на условията и извършване на плащания от Европейските земеделски фондове и за прилагане на пазарни мерки, включително интервенция на пазарите на земеделски продукти, по правилата на законодателството на Европейския съюз.

В чл. 11 на ЗПЗП е регламентирано, че функциите на Разплащателна агенция се изпълняват от Държавен фонд "Земеделие".

Съгласно чл. 27, ал. 3 и, ал. 5 от ЗПЗП, Разплащателната агенция е длъжна да предприеме необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатени суми по схеми за плащане и проекти, финансирани от европейските фондове и държавния бюджет, както глобите и другите парични санкции, предвидени в законодателството на ЕС, като вземанията, които възникват въз основа на административен договор или административен акт, са публични държавни вземания и се събират по реда на ДОПК.

Съгласно чл. 20а, ал. 5 от ЗПЗП, изпълнителният директор на ДФ "Земеделие", който е и Изпълнителен директор на Разплащателната агенция, издава актове за установяване на публични държавни вземания по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс и решения за налагане на финансови корекции по реда на глава

пета, раздел III от Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, като той може да делегира със заповед тези си правомощия на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда.

От посочената нормативна регламентация следва, че в правомощията на изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" - РА е издаването на АУПДВ по всички схеми и мерки на Общата селскостопанска политика, вкл. по мерките по чл. 1 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., които правомощия може да делегира със заповед на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № 03-РД/2891 от 23.07.2019 г. /л. 18 - 20/, с която /по т. 18 и т. 19 от заповедта/ изпълнителният директор на Държавен фонд "Земеделие" е делегирал на заместник изпълнителния директор П. Д. С. правомощията да издава и подписва писма за откриване на производство по издаване на АУПДВ, както и да издава и подписва Актове за установяване на публични държавни вземания по мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" и/или изключване от подпомагане по чл. 14, ал. 1 от Наредба № 11 от 3.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г. В случая оспореният АУПДВ е подписан от П. С. като от фактическа страна по делото не е спорно, че към датата на издаване на АУПДВ лицето е заемало длъжността заместник изпълнителен директор. Следователно обжалваният акт е издаден от материално компетентен орган, при упражняване и в рамките на надлежно делегираните му със Заповед № 03-РД/2891 от 23.07.2019 г. на изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" - Разплащателна агенция правомощия за издаване на АУПДВ.

Нормата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК предвижда, че административният акт следва да съдържа фактическите и правни основания за издаването му, от което следва, че императивно изискване на закона е административният акт да е мотивиран. Мотивите представляват единство от фактическите и правни основания за издаване на акта и тяхното наличие позволява на адресата да разбере волята на административния орган и да защити правата и интересите си. Липсата на мотиви пречатства осъществявания от съда контрол за законосъобразност и представлява самостоятелно основание за отмяна на издадения административен акт.

В случая, видно от съдържанието на оспорения АУПДВ, административният орган е посочил факти, свързани с поемането от жалбоподателя на многогодишен ангажимент по мярка 212 от ПРСР, факта, че жалбоподателя не е подал заявление за подпомагане за кампания 2016 г., с което са нарушени изискванията на чл. 4, ал. 1, т. 2 и т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., с цитиране на правните последици, а именно -

изключване на кандидата от подпомагане и възстановяване на част от компенсаторните плащания. В АУПДВ са посочени сумите за подпомагане за първите 3 години от ангажимента поотделно и общо изплатената сума. Описано е осъществяването на процедурата по уведомяване на кандидата за откритото производство, възражението от същия, както и мотивите, с които то не е прието за основателно.

Като правно основание за издаването на АУПДВ е посочен чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК във вр. с чл. 166 от ДОПК и чл. 20а, ал. 6 и, ал. 5, пр. 1 във вр. с, ал. 2 и, ал. 1 от ЗПЗП.

Съгласно чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г., земеделски стопанин, който не подаде заявление за подпомагане по време на поетия петгодишен ангажимент, се изключва от подпомагане по тази наредба и се задължава да възстанови получените до момента компенсаторни плащания за необлагодетелстваните райони или част от тях в зависимост от годината, в която е прекратил участието си в мерките, както следва: ... след третата година - 50 %.

Съгласно чл. 15, ал. 1 и 2 от същата наредба, разпоредбите на чл. 14 не се прилагат, ангажиментът се прекратява и не се изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин помощ в случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства, като случаите на форсмажорни или изключителни обстоятелства заедно със съответните доказателства (документи, издадени от компетентен административен орган) се съобщават в писмена форма на ДФЗ - РА от земеделския стопанин или от друго упълномощено от него или наследило го лице в рамките на 10 работни дни от датата, на която земеделският стопанин или упълномощеното от него или наследилото го лице е в състояние да направи това.

Съдът приема констатацията в оспорения акт, че кандидатът не е изпълнил задължението си по чл. 4, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за подаване на заявление за подпомагане с деклариранни площи в съответния необлагодетелстван район всяка година след първото компенсаторно плащане, като не е подал такова заявление за 2016 г. Неизпълнението на това задължение обаче е по причини, квалифицирани от съда като "непреодолима сила" и "извънредни обстоятелства".

Настъпилата промяна в нормата на чл. 37и, ал. 1 и, ал. 4 от ЗСПЗЗ създава задължение за кандидатите по § 15, ал. 1 от ПЗР на ЗИДЗСПЗЗ, обн. ДВ бр. 61/2015 г., съгласно което ползвателите, сключили договори за наем или аренда на пасища, мери и ливади от държавния и общинския поземлен фонд преди 24 февруари 2015 г., са длъжни в срок до 1 февруари 2016 г. да приведат договорите в съответствие с изискванията на чл. 37и, ал. 1 и 4, в противен случай, на основание § 15, ал. 3, същите се прекратяват.

Сключените от жалбоподателя Договори за наем е с предмет пасища, мери и ливади, които могат да се отдават под наем или аренда само на собственици или ползватели на животновъдни обекти с пасищни селскостопански животни, регистрирани в Интегрираната информационна система на БАБХ, съобразно броя и вида на регистрираните животни, на които условия жалбоподателя не отговаря. По тази причина дружеството е уведомило зам. изпълнителния директор на ДФ "Земеделие" за предсрочното прекратяване на договорите за наем. Уведомяването, независимо от обстоятелството, че касае мярка 214, доколкото кореспонденцията на жалбоподателя с

ДФ "Земеделие" се води под един и същ УРН 592845, както за мярка 211, така и за мярка 214, административният орган е бил надлежно уведомен за прекратяването на договорите за наем, вследствие настъпило обстоятелство, независимо от волята на дружеството.

Съдът намира, че настъпилата законодателна промяна със ЗИДЗСПЗЗ, обн. ДВ бр. 61/2015 г., обуславя прилагането на чл. 47, т. 4 от Регламент (ЕС) № 1305/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2013 г. относно подпомагане на развитието на селските райони от Европейския земеделски фонд за развитие на селските райони (ЕЗФРСР) и за отмяна на Регламент (ЕО) № 1698/2005 на Съвета, според която разпоредба възстановяване на получената помощ не се изисква в случаите на форсмажорни и извънредни обстоятелства, както са определени в член 2 от Регламент (ЕС) № 1306/2013. В текста на чл. 2 от Регламент (ЕС) № 1306/2013 са определени неизчерпателно случаите, които могат да бъдат признати като "непреодолима сила" и "извънредни обстоятелства" за целите на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП. В случая прекратяването на договорите за наем на жалбоподателя, въз основа на който той е подавал заявления за подпомагане по мярка 211 за първите три години от 5-годишния ангажимент, на основание законодателно решение, е било обстоятелство, непредвидимо за него към датата на подаване на заявлението през 2013 г., а съгласно чл. 2, § 2, б. "е" от Регламент (ЕС) № 1306/2013, която разпоредба в настоящия случай съдът намира за приложима, за целите на финансирането, управлението и мониторинга на ОСП "непреодолима сила" и "извънредни обстоятелства" могат да бъдат признати в случаите на отчуждаване на цялото стопанство или на голяма част от стопанството, ако това отчуждаване не е могло да бъде предвидено към деня на подаване на заявлението.

Настоящият състав на съда приема, че в случая резултатът от непредвидените законодателни промени е невъзможност на кандидата [фирма] да продължи да изпълнява поетия ангажимент, поради което административният орган е следвало да приложи разпоредбата на чл. 15 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г. за условията и реда за прилагане на мярка 211 "Плащания на земеделски стопани за природни ограничения в планинските райони" и мярка 212 "Плащания на земеделски стопани в райони с ограничения, различни от планинските райони" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2007 - 2013 г., като прекрати ангажимента, без да изисква частично или пълно възстановяване на получената от земеделския стопанин финансова помощ.

Предвид изложеното, съдът намира, че оспореният Акт за установяване на публично държавно вземане е издаден в нарушение на материалния закон и следва да бъде отменен.

При този изход на спора в полза на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените разноси в общ размер на 1435 лева, от които 50, 00 лева за платена държавна такса и 1385,00 лева възнаграждение за адвокат. От процесуалния представител на ответника е направено възражение за прекомерност на

претендираното адвокатско възнаграждение. Възражението е неоснователно. По делото е представен Договор за правна защита и съдействие от 10.03.2020 г. /л. 30/, от който се установява, че оспорващият е договорил и заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 1385,00 лв. с ДДС, приложена е и фактура. Съдът намира, че минималният размер, установен в чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е регламентиран с цел посочване на най-ниския възможен такъв, но не задължава страните да уговорят именно този размер. Доколкото размерът на възнаграждението е съглашение между страните по договор за правна помощ, то съдът намира, че уговореният размер не е извънредно висок, не превишава значително обичайните адвокатски възнаграждения по подобен вид дела, поради което не са налице основания за намаляването му.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] Акт за установяване на публично държавно вземане № 01-2600/323/23.01.2020 г. на зам. изпълнителния директор на ДФ "Земеделие", с който е установено публично държавно вземане в размер на 20805.75 лв. (двадесет хиляди осемстотин и пет лева и седемдесет и пет ст.) лева, представляващи 50 % от общата изплатена сума по мярка 212 за кампании 2013 г., 2014 г. и 2015 г. на основание чл. 14, ал. 1, т. 3 от Наредба № 11 от 03.04.2008 г.

ОСЪЖДА Държавен фонд "Земеделие" да заплати на [фирма] ,[ЕИК] направените по делото разноски в общ размер на 1435 (хиляда четиристотин тридесет и пет) лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл. 138 АПК да се изпрати препис от същото.

Административен

съдия:

